

плаче и да ся грыжи, и ный всинца пла-
чахмы сѣщо. Послѣ, тя мя проводи въ
градѣтъ да видѣх да ли немогѣх ся на-
учи, какво е станѣлъ баща ми.

Азѣ трѣгнахъ, ходихъ въ градѣтъ и
късно прѣзъ нощѣтъ ся завращахъ скър-
бенъ и печаленъ. че неможѣхъ да намѣ-
рих бащѣ си. То бѣше прѣзъ единъ е-
сеннѣ, мрачнѣ нощъ; вѣтрѣтъ бучеше ме-
жду дръвѣта, и не ся чуеше освѣтъ мра-
чныйтъ гласъ на бухала който бухаше.

Увы! Душѣтъ ми бѣше завзета отъ
жалостнѣтъ мисль, че изгубихмы бащѣ
си и че майка ми ще бѣде неутѣшна,
като ся върнѣ да ѣ кажѣ. Тогази тази
тъмна нощъ ми задаваше голѣмъ страхъ,
бученіето на вѣтрѣтъ, бухканіе-то на
бухалѣтъ мя правяхъ да треперѣ. И азѣ
си прѣдставямъ че тѣй спокойно трѣ-
ба да бѣде сѣрдцето на единъ человекъ,
който живѣе съ лошѣ съвѣсть.

Дѣца, казалъ учительтъ, желали ли
быхте да ся намѣрвате въ едно таквозъ
сѣстояніе, сѣдѣ единъ страшнѣ нощъ, да
сте търсили бащѣ си и да не сте го
намѣрили, а че да ся вращате жалостны